

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121302594
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121302594.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu UBC 2020, k. s., Bratislava, Zelinárska 6, IČO: 53 151 135, správca konkurznej podstaty úpadcu Silverside, a. s. v konkurze, Bratislava, Plynárenská 7/B, IČO: 50 052 560, zastúpená Advokátskou kanceláriou VIVID LEGAL, s. r. o., Bratislava, Ružová dolina 6, IČO: 36 807 915, proti žalovanej C. T., narodenej X. D. XXXX, K. L. E., T. XX, právne zastúpená advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 2 090,91 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12Csp/33/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. júla 2023 sp. zn. 8CoCsp/20/2023, takto

rozhodol:

I. V dovolacom konaní p o k r a č u j e na strane žalobcu so spoločnosťou IFIS investičný fond, a. s. Čechyňská 419/14a, Trnitá, Brno, Česká republika, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Nosko & Partners s. r. o., Bratislava, Podjavorinskej 2, IČO: 36 860 107.

II. Dovolanie o d m i e t a.

III. Žalobcovi n e priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 3. apríla 2023 č. k. 12Csp/33/2021-238 rozhodol, že konanie v časti o zaplatenie istiny 261,55 eura a 5% ročného úroku z omeškania zo súm: 1 255,44 eura od 9. októbra 2021 do zaplatenia, 1 203,13 eura od 10. novembra 2021 do zaplatenia, 1 150,82 eura od 10. decembra 2021 do zaplatenia, 1 098,51 eura od 8. januára 2022 do zaplatenia, 1 046,20 eura od 10. februára 2022 do zaplatenia, 993,89 eura od 11. februára 2022 do zaplatenia zastavil (I.), žalovaná bola povinná zaplatiť žalobcovi: 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. februára 2018 do 22. februára 2018, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. marca 2018 do 17. apríla 2018, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. septembra 2018 do 8. októbra 2021, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. októbra 2018 do 9. novembra 2021, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. novembra 2018 do 9. decembra 2021, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od

21. decembra 2018 do 7. januára 2022, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 52,31 eura od 21. januára 2019 do 9. februára 2022, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. marca 2019 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. apríla 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. mája 2019 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júna 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júla 2019 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. augusta 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. septembra 2019 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. októbra 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. novembra 2019 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. decembra 2019 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. januára 2020 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. marca 2020 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. apríla 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. mája 2020 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júna 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júla 2020 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. augusta 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. septembra 2020 do zaplattenia sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. októbra 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. novembra 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. decembra 2020 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. januára 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. marca 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 21. apríla 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. mája 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júna 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júla 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. augusta 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. septembra 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. októbra 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. novembra 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. decembra 2021 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. januára 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. februára 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. marca 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. apríla 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. mája 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júna 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. júla 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. augusta 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. septembra 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. októbra 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. novembra 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. decembra 2022 do zaplattenia, sumu 52,31 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania do 21. januára 2023 do zaplattenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 10 eur, všetko v mesačných splátkach po 100 eur splatných vždy do konca príslušného mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnaní s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky malo za následok splatnosť celého plnenia (II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III.) a žalovaná bola povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 89,50 % k rukám jeho právneho zástupcu VIVID LEGAL, s. r. o., v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania (IV.). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 11 ods. 1 a 2, § 9 ods. 2, § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 1, § 39, § 53 ods. 6 a 9, § 107 ods. 1, § 544 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne tým, že z obsahu Zmluvy z 28. decembra 2017 vyplývalo, že išlo o refinancovanie štyroch

úverov žalovanej a to úverov od Slovenskej sporiteľni a. s., VÚB a. s., Poštovej banky a. s. a Tatra banky a. s., teda žalovaná splácala namiesto 4 mesačných splátok na 4 úvery uvedené v predmetnej zmluve len 1 mesačnú splátku vo výške 52,31 eur. Žalovaná namietala, že žalobkyňa si nespĺnila svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., čoho následkom bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, ako aj neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobkyňa uviedla, že si splnila svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. a preskúmala schopnosť spotrebiteľa - žalovanej úver splácať, k čomu predložila listinné dôkazy a to Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, Dodatok k pracovnej zmluve žalovanej, Pracovné a mzdové zaradenie zamestnanca - žalovanej, výpis z účtu žalovanej za 11/2017, výplatnú pásku žalovanej za 08-10/2017, výpisy z registrov úverov s. r. o. a CRIF-nebank. Žalovaná v žiadosti o úver uviedla svoj priemerný čistý príjem vo výške 794 eur, výdavky vo výške 606,85 eura, svoje voľné zdroje vo výške 58,70 eura. Podľa výpisu z účtu žalovanej jej čistá mzda na účte v 11/2017 bola 950,58 eura, podľa výplatných pásek za 08/2017 vo výške 843,87 eura, za 09/2017 vo výške 725,16 eura, za 10/2017 vo výške 992,31 eura. Žalobkyňa lustráciou v úverovom registri zistila, že žalovanej boli poskytnuté 3 úvery od nebankových subjektov a nemala žiadny záznam v registri insolvencií. Súd prvej inštancie po preskúmaní veci dospel k názoru, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. a skúmala bonitu spotrebiteľa - žalovanej. Súd prvej inštancie ďalej nepovažoval predmetnú Zmluvu za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože uzatváranie úverových zmlúv je na vôli strán, na finančnom trhu sa nachádza viacej bánk a iných nebankových subjektov, z ktorých si spotrebiteľ môže slobodne vybrať produkt, ktorý mu vyhovuje. Banka alebo nebankový subjekt poskytuje úvery ako predmet svojho podnikania na základe príslušného povolenia, preto pri poskytovaní úverov nejde o bezdôvodné obohatenie. Aj spotrebiteľa zatťažuje určitá miera zodpovednosti voči sebe a za posudzovanie vlastných bežných schopností úver splácať. Predmetnou zmluvou žalovaná mala splácať mesačnou splátkou vo výške 52,31 eura splátky na 4 iné úvery. Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania žalovaného nároku žalobkyne v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote počítanej od uzavretia resp. poskytnutia finančných prostriedkov žalovanej žalobkyňou, pretože žalobkyňa vedela, že sa bezdôvodne obohacuje. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva bola platná, uzavretá v súlade s ustanovením zákona č. 129/2010 Z. z., preto na strane žalobkyne ako veriteľa nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie, ale právo na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v súlade s predmetnou zmluvou. Z tohto dôvodu sa na žalovaný nárok žalobkyne nevzťahovali ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka o premlčaní, tak ako to namietala žalovaná. V prejednávanej veci bolo podľa súdu prvej inštancie bez pochybností preukázané, že v dôsledku neplatenia dohodnutých mesačných splátok žalovanou, riadne a včas do 20. dňa v mesiaci za splátky, žalobkyňa vyzvala žalovanú listom z 27. septembra 2018 na úhradu dlžnej splátky za mesiac september 2018 a listom z 25. októbra 2018 na úhradu dlžných splátok za 2 mesiace (t. j. za 09,10/2018) vo výške 104,62 eura v lehote 3 dní od doručenia výzvy s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, ak akákoľvek splátka nebude uhradená. Podľa Platobnej disciplíny žalobkyne žalovaná tieto dlžné splátky neuhradila a ani žiadnu sumu od septembra 2018 až do 8. októbra 2021, preto žalobkyňa listom z 21. januára 2021 oznámila žalovanej zosplatnenie celého úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Súd nepovažoval toto zosplatnenie celého úveru z 21. januára 2021 v súlade s ustanoveniami § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, pretože podľa § 565 ods. 9 veriteľ mal povinnosť oznámiť zosplatnenie celého úveru najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, to bolo v danom prípade v novembri 2018, avšak veriteľ úver zosplatnil až 21. januára 2021, t. j. po vyše roku. Predmetné zosplatnenie úveru listom zo dňa 21. januára 2021 bolo vykonané v rozpore s § 565 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje jeho neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Dôsledkom tohto bola možnosť žalobkyne domáhať sa od žalovanej len úhrady jednotlivých mesačných splátok úveru po ich splatnosti t. j. po 20. dni v mesiaci. Žalobkyňa podaním zo 6. decembra 2022 zobrala žalobu späť v časti sumy 261,55 eura z dôvodu jej úhrady žalovanou v 5 splátkach a domáhal sa zaplatenia zvyšnej istiny 1 591,52 eura, nezmeneného zmluvného úroku vo výške 919,36 eura a zmluvnej pokuty vo výške 237,84 eura a nákladov s uplatnením pohľadávky 10 eur, zmeneného 5 % ročného úroku z omeškania po zohľadnení úhrad žalovanou počas tohto súdneho sporu, zmeneného 5 % ročného úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty vyčíslennej ku dňu zosplatnenia úveru 21. januára 2021 vo výške 177,94 eura od 12. februára 2021 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zohľadnil toto čiastočné späťvzatie žaloby pri určení doby omeškania žalovanej pri splátkach

č. 8 až 12. Zároveň pripustil čiastočné späťvzatie žaloby podľa § 145 a nasl. CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa § 232 ods. 2 CSP súd prvej inštancie povolil žalovanej dlh splácať v mesačných splátkach vzhľadom na jej súčasný hrubý príjem podľa lustrácie súdom v Sociálnej poisťovni a to okolo 1 560 eur mesačne s úhrnom poistného okolo 145 eur a vzhľadom na výšku dlhu. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. júla 2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. potvrdil (I.) a žalobcovi voči žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania (II.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého bolo zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplyvala jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Námietky žalovanej, uvedené v odvolaní, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvej inštancie, a ktoré nemohli priviesť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukázal. Vychádzajúc zo skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne právny vzťah medzi stranami, založený zmluvou č. 394572437 z 28. decembra 2017 vyhodnotil ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorý vzťah bolo ale potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Takýmto spôsobom postupoval i súd prvej inštancie, ktorý správne vec hodnotil predovšetkým z hľadiska noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Ďalej súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zmluva o úvere bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a musí spĺňať podmienky v tomto zákona uvedené. Súd prvej inštancie v tomto kontexte správne vyhodnotil - s poukazom na dôkazné prostriedky predložené v prvoinštančnom konaní stranami (odsek 26., 27. napadnutého rozsudku), že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že si splnil povinnosti stanovené § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že žalobkyňa si v tomto smere nesplnila bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, táto jej argumentácia nemala oporu v spise, týkajúcom sa prejednávanej veci a bola nedôvodná. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal a dôsledne vyhodnotil (ako nedôvodnú) i argumentáciu žalovanej predstavenú v prvoinštančnom konaní o rozpore zmluvy o úvere s dobrými mravmi (odsek 31. napadnutého rozsudku) i o premlčaní nárokov žalobcu (odsek 32.-33. napadnutého rozsudku). Na základe výsledkov dokazovania súd prvej inštancie správne vyhodnotil zmluvu o úvere z 28. decembra 2017 ako platný právny úkon, z ktorého žalobkyni nepochybne vzniklo právo na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v súlade so zmluvou. Keďže súd prvej inštancie správne vyhodnotil zosplatenie celého úveru žalobkyňou z 21. januára 2021 za neplatné pre rozpor s § 565 Občianskeho zákonníka (odsek 38 napadnutého rozsudku), čo v odvolacom konaní sporné nebolo, odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie, žalobkyni z predmetnej zmluvy o úvere vzniklo len právo domáhať sa od žalovanej úhrady jednotlivých dojednaných mesačných splátok úveru po ich splatnosti, t. j. po 20. dni v mesiaci. Vzhľadom na to, že žalovaná uhradila titulom zmluvy o úvere do dňa podania žaloby (19. apríla 2021) len 8 splátok po 52,31 eura, správne ju súd prvej inštancie po zohľadnení čiastočných úhrad žalovanou po začatí konania zaviazal na zaplatenie splátok č. 13 až č. 60, ktoré žalovaná vôbec neuhradila, so zákonným úrokom z omeškania od splatnosti jednotlivých mesačných splátok t. j. od dňa 21. v mesiaci do jej zaplatenia s tým, že posledná splátka bola splatná 20. januára 2023, teda pred vyhlásením napadnutého rozsudku a zodpovedajúceho úroku z omeškania z tej - ktorej neuhradenej, resp. oneskorene uhradenej splátky úveru. Súd prvej inštancie pritom jasne a zrozumiteľne

vysvetlil, že z dôvodu prehľadnosti a jednoduchosti výroku rozsudku nespočítaval jednotlivé mesačné splátky, neuvádzal zvlášť istinu a zvlášť zmluvný úrok ako žalobkyňa v žalobe, ale ich uviedol jednotlivo v celej výške 52,31 eura podľa predmetnej zmluvy spolu so zákonným úrokom z omeškania. Pokiaľ žalovaná opierala svoju odvoláciu argumentáciu o prekročení žalobkyňou uplatneného nároku o to, že žalobkyňa svoj nárok odvodzoval od toho, že spotrebiteľský úver predčasne zosplatnila a domáhala sa plnenia jednej sumy s príslušenstvom, ale súd prvej inštancie konštatoval, že úver nebol zosplatnený platne a napriek tomu priznal žalobkyni splátky podľa zmluvy o úvere, splatné ku dňu vydania rozsudku a úrok z omeškania odo dňa omeškania so zaplatením tej - ktorej splátky, čo malo byť v rozpore so žalobným petitom a v rozpore s uplatnenými prostriedkami procesného útoku, odvolací súd poukázal na § 212 ods. 2 veta prvá CSP, podľa ktorého rozsudkom sa rozhoduje o celej prejednávanej veci. V prejednávanej veci si žalobca žalobou uplatnila nárok na zaplatenie istiny 1 853,07 eura, zmluvného úroku vo výške 919,36 eur do dňa zosplatnenia (spolu istina a zmluvný úrok 2 772,43 eura). Žalobca ďalej podaním zo 6. decembra 2022 zobral žalobu späť v časti sumy 261,55 eura z dôvodu jej úhrady žalovanou v 5 splátkach a domáhal sa zaplatenia zvyšnej istiny 1 591,52 eura, nezmeneného zmluvného úroku vo výške 919,36 eura (spolu istina a zmluvný úrok 2 510,88 eura) a zmluvnej pokuty vo výške 237,84 eura a nákladov s uplatnením pohľadávky 10 eur, zmeneného 5 % ročného úroku z omeškania po zohľadnení úhrad žalovanou počas tohto súdneho sporu, nezmeneného 5 % ročného úroku z omeškania zo zmluvnej pokuty vyčíslenej ku dňu zosplatnenia úveru 21. januára 2021 vo výške 177,94 eura od 12. februára 2021 do zaplatenia. S poukazom na to, že súd prvej inštancie jednak konanie v časti o zaplatenie 261,55 eura s príslušenstvom zastavil, jednak priznal žalobcovi nezaplatené splátky č. 13. až 60, t. j. 48 splátok po 52,31 eura (2 510,88 eura), a jednak žalobu zamietol čo do zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 237,84 eura s prísl., nemožno v súdnej veci hovoriť o rozhodnutí súdu ultra petitem, ako v odvolaní argumentuje žalovaná. Obdobne bol výrokmi I., II. a III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pokrytý celý žalobcom uplatnený úrok z omeškania. Podmienka zákonnej odlišnej formulácie výroku rozhodnutia bola v rozhodovanej veci splnená a odvolacia námietka žalovanej nebola dôvodná. Súd prvej inštancie podľa § 232 ods. 2 CSP povolil žalovanej dlh splácať v splátkach po 100 eur mesačne, s poukazom na jej súčasný hrubý príjem podľa údajov Sociálnej poisťovne, okolo 1 560 eur mesačne, s úhrnom poistného okolo 145 eur a s poukazom na výšku dlhu. Žalovaná síce preukázala aspoň čiastočnú snahu vec riešiť zmierne a čo i len čiastočne nárok žalobcu splniť (úhrady po začatí súdneho konania), avšak z obsahu spisu nevyplýva, že by sa nachádzala v akútne nepriaznivej osobnej či finančnej situácii. Plnenie dlhu žalovanou v splátkach podľa jej predstáv (52,31 eura mesačne) by znamenalo úplné splnenie dlhu v časovom horizonte min. 4 roky, čo by vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu a fakt, že splátky úveru v takto dojednanej výške žalovaná riadne neplnila, nebolo v súlade s princípmi spravodlivosti a poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany dotknutým právam žalobkyne. Žalovaná pritom ani v odvolaní neuvádzala žiadne skutkové okolnosti, pre ktoré by bolo dôvodné povoliť jej plnenie v nižších splátkach, ako bolo určené súdom prvej inštancie a jej odvolacia námietka zostala v tomto smere len neodôvodnenou žiadosťou. O nároku žalobcu na náhradu trov konania, potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP. Odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu a ktorému by patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a žiadne trovy odvolacieho konania mu preukázateľne ani nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Vo svojom dovolaní obširným spôsobom zhrnula predchádzajúci priebeh konania, a ktoré skutočnosti boli uvedené v rozsudkoch súdov nižších inštancií. Tiež opakovane zhrnula ňou podané odvolanie. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedla, že výklad práva zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bol šikanóznym, arbitrárnym a svojvoľným, keďže súdy na vec neaplikovali právne normy podľa ustanovenia § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z., napriek tomu, že dovolateľka sa ich aplikácie po celý čas domáhala. Tvrdenia o tom, že žalobca si splnil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou dovolateľka považovala za svojvoľný, arbitrárny, nepresvedčivý, ústavne neudržateľný a nie eurokomformný a

nemajúci žiadnu oporu v právnom stave, a ani v obsahu spisu. Naplnenie dovolacieho dôvodu dovolateľka videla v tom, že odvolací súd nedal žiadnu presvedčivú odpoveď na jej prostriedky procesného útoku a procesnej obrany uvedené v odvolaní, týkajúce sa toho či a ako splnil žalobca svoje povinnosti podľa ustanovenia § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z.. Prípadným výkonom exekúcie, ak by dovolateľka neplnila, existovala hrozba vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napravitelnej ujmy. Rozhodnutie, ktoré je potenciálnym exekučným titulom je z dôvodu porušenia práva žalovanej na spravodlivý proces procesne neudržateľné a možno dôvodne očakávať, že bude v dovolacom konaní zrušené. Navrhla, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 441 ods. 1 Civilného sporového poriadku odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8CoCsp/20/2023 - 269 z 26. júla 2023 a rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12Csp/33/2021- 238 z 3. apríla 2023 a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tiež navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolaťka si zároveň uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, a to k rukám jej právneho zástupcu.

4. Posúdením návrhu dovolateľky o odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre vyhovieť návrhu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

5. Dňa 30. augusta 2024 bolo najvyššiemu súdu doručené oznámenie o postúpení pohľadávky postupníkovi, spoločnosti IFIS investičný fond, a. s., následne aj súhlas postupníka s postúpením pohľadávky. Na základe uvedeného tak najvyšší súd rozhodol, že v konaní pokračuje ďalej s postupníkom na strane žalobcu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené

vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonitosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

17. Dovolateľka namietala, že odvolací súd jej nedal žiadnu presvedčivú odpoveď týkajúcu sa splnenia povinností žalobcu v zmysle ustanovenia § 7 ods. 19 až 41 zákona č. 129/2010 Z. z. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd po zopakovaní dokazovania postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu odvolacieho súdu nič vytknúť a námietky žalovanej preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené. Už okresný súd v rozsudku v bodoch 26. a nasl. odôvodnil skutočnosti, ktorými žalobca preukázal, že skúmal bonitu žalovanej v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. a posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca predložil listinné dôkazy a to Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, Dodatok k pracovnej zmluve žalovanej, Pracovné a mzdové zaradenie zamestnanca-žalovanej, výpis z účtu žalovanej za 11/2017, výplatnú pásku žalovanej za 08-10/2017, výpisy z registra úverov s. r. o. a CRIF-nebank. Žalovaná v žiadosti o úver uviedla svoj priemerný čistý príjem vo výške 794 eur, výdavky vo výške 606,85 eura, svoje voľné zdroje vo výške 58,70 eura. Podľa výpisu z účtu žalovanej čistá mzda na účte v 11/2017 bola 950,58 eura, ďalej žalobca mal k dispozícii výplatné pásky za 08/2017-10/2017. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku tiež poukázal, že žalobca si lustráciou v úverovom registri zistil, že žalovanej boli poskytnuté 3 úvery od nebankových subjektov a nemala žiadny záznam v registri insolventii.

18. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu, skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Na uvedenom základe dovolací súd nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali arbitrárnosť, resp. nepreskúmateľnosť jeho záverov. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o splnení

povinnosti žalobcu konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovanej.

19. Dovolací súd je názoru, že z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednotke ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Preto nie je potrebné, aby krajský súd opätovne uviedol rovnaké skutočnosti ako okresný súd, a to predovšetkým v prípade, ak v zmysle § 387 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

20. Dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

21. Dovolací súd poukazuje, že z niektorých dovolacích formulácií vyplýva, že dovolateľka namieta v kontexte zmätočnej vady podľa § 420 písm. f) CSP nesprávne (či rozporuplne) právne posúdenie veci s názorom, že súdy neaplikovali právne normy podľa § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z. V tomto kontexte hodno zdôrazniť, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.